

[H. C. Hansen.]

lingen af sagerne fra soldaterdemonstrationerne.

Det store antal soldater, som er anklaget rundt om, har vakt bekymring. Har man virkelig ikke mulighed for at sortere mange flere fra? Det er nok rigtigt, at demonstrationerne et enkelt sted havde en mere ondartet karakter end andetsteds i landet, men antallet af indklagede synes overmåde voldsomt. Hvad kan forsvarsministeren oplyse her i tinget om spørgsmålet? Jeg beder den højtærede forsvarsminister tage ordet her under forhandlingen og lade os høre, hvad han herom har at sige.

Efter dette indskudte anliggende, som er væsentligt for os, skal jeg vende tilbage til denne debats centrale spørgsmål.

Hovedlinien i regeringspartiernes valgkamp har været ganske klar. Det var *ikke* grundlovssagen, der stod til afgørelse. Den skulle vælgerne tage standpunkt til den 28. maj, og alle konservative vælgere og venstres med kunne roligt rykke frem den 21. april uden hensyn til, om de var modstandere eller tilhængere af den nye grundlov. Slaget drejede sig om den kommende regeringsmagt. Med en usædvanlig udholdenhed gentog man dag efter dag denne hovedlinie. De konservative startede med et 16 siders blad, som fra forsiden forklarede de famøse 2 gange 59. De fortsatte med udsendelsen af deres særlige farvetryksag, der viste en vægt og en mand, der trist betragter de to tal på vægtens lodder, 59 på dem begge. Det smukkeste lod var det, hvor 59 var forsynet med rød farve, det var det festligste og pæneste. Kun et enkelt mandats forskydning kan blive bestemmende, sagde man. Statsministeren forklarede i sin store tale i Ølgod, at det, vælgerne skal tage stilling til, det er, om de ønsker den politik, regeringen har ført, fortsat eller en tilbagevenden til den socialdemokratiske tid. Så enkelt var spørgsmålet, sagde han. Grundloven kommer senere. Den 21. skal vælgerne udtale sig for eller imod regeringen.

Socialministerens blad „Fyens Stiftstidende“ stillede spørgsmålet endnu klarere op. Bladet forklarede de 2 gange 59 mandater og sagde, at her er kriteriet for alle fremtidige profetier. Bladet føjede til, at både hr. Bertel Dahlgaard og alle andre var nødt til at se den kendsgerning i øjnene, at hvis

regeringens mandattal blev øget, så regerede den videre; styrkedes socialdemokraterne, sagde bladet, så er det dem, magten tilfalder.

Det samme blad sagde vendt mod hr. Bertel Dahlgaard — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et kort citat nu og enkelte senere —:

„Det er slet ikke sikkert, Bertel Dahlgaard og hans partifæller er så meget tungen på vægtskålen, som de selv tror“.

Men denne let arrogante bemærkning overfor en senere partner i et velvilligt samarbejde skal man vel ikke laste socialministeren for. Han har vel — går jeg ud fra — været i god tro, da han dengang informerede bladet.

„Jydske Tidende“ slog fast, at ingen udviklede beregninger er nødvendige for at konstatere, at såfremt blot et eneste mandat flyttes, så falder regeringen, og der er fri bane for et nyt socialdemokratisk ministerium.

„Berlingske Tidende“ sagde tingene lige ud. Bladet slog fast utvetydigt, at hvis socialdemokratiet blev styrket, måtte regeringen gå, og det var ganske ligegyldigt, hvad det radikale venstre mente herom. Det radikale venstre kunne vælte en regering, sagde „Berlingske“, men det kunne ikke tvinge en regering til at fortsætte.

Jeg har ikke set nogetsteds i noget blad nogen udtalelse, hverken af en ansvarlig konservativ eller af en mindre ansvarlig, der har taget afstand fra dette klare og skarpe oplæg, der kom, såvidt jeg husker, 4—5 dage før valget.

Det radikale venstre holdt sig jo heller ikke tilbage. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard bliver refereret i „Skive Folkeblad“ for den 18. april således:

„Dahlgaard sluttede i første omgang med at håbe, at valget ville medføre, at socialdemokraterne ophørte med at være medgarant for udenrigsminister Kraft — hvilket håb en stor del af forsamlingen tilsluttede sig ved stort bifald“.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard refereres den 20. april i samme blad således:

„Den politik, det radikale venstre vil føre, er den samme som den, Norge vil føre, en mere besindig politik. Den kan vi ikke føre med den udenrigsminister, vi har. Derfor må han fjernes, sluttede Dahlgaard“.